

Selçuklu Prime

— omer-yildiz · 31 Aralık 2025

BAŞLANGIÇ

Ben Ömer, 12 Ağustos 1044 tarihinde Selçuklu'nun egemenliğinde bulunan Nişabur şehrinde doğdum. Babam bir süvari birliği komutanıydı. Annem ise şifacıydı. Ayrıca koku satışı yapardı.

Nişabur, Selçuklu için çok önemli bir merkez olduğu ve Abbasi Halifeliğine düzenlenen seferlerde ana merkez olduğu için her an tehdit altındaydık. Olası bir işgale veya kuşatmaya karşı birçok mal, erzak depolanıyordu. Bunun haricinde şehir düşerse diye siviller için kaçış rotaları hazırlanmıştı.

Sokaklarda süvari birlikleri devriye geziyor, onlarca kilometre öteden gelen ulaklar hızla saraya gidiyor, Sultan Tuğrul'a havadisleri iletiyordu. İşte benim dünyaya geldiğim yer böyleydi.

Günler, haftalar, aylar, yıllar... Zaman böyle akarken 5 yaşıma vardım. Annem ve babam hem hâli vakti yerinde olduğumuz için, hem de benim ilimle daha erken tanışmam için beni sıbyan mektebine gönderdiler. Orada Kur'an okumayı, yazmayı, dinî eğitimleri... öğrendim.

Başlarda sıbyan mektebinden haz etmesem de zamanla bu duruma alıştım. Hatta artık koşarak gitmeye başladım. Mektepte cemaatle namaz kılmanın sevabının daha yüksek olduğu anlatıldığı hâlde cemaatle namaz kılmayı hiç sevmezdim. Fırsat buldukça kaçır, namazımı evde kılardım.

Tabii annem ve babam bu durumu öğrenmesin diye namazımı kıldıktan hemen sonra camiye koşar camiden hiç çıkmamış gibi davranırdım. Çocuk aklı işte. Babamın iz sürmede mükemmel olduğunu nerden bileyim.

Meğerse babam, benim camiden her çıktıktan sonra kan revan içinde kalmış olduğumu görünce şüphelenip işini gücünü bırakmış ve beni takip etmeye başlamış.

Bunun sonucunda benim camiden kaçıp evde namaz kıldığımı, daha sonra hızla camiye gittiğimi öğrenmiş. Ancak bunları ben 16 yaşıma gelinceye kadar söylemedi.

16 yaşıma geldiğimde hem fennî, hem dinî bilgim yaşlılarımın çok ötesindeydi. Bunların yanı sıra oldukça mert dövüşüyor, keskin pusat kullanıyordum. Güreşte benden 3-5 yaş büyük olan alpleri dahi yeniyordum.

Bunu gören babam, bana küçükken yaptığım davranışın sebebini sordu: “Neden camiden kaçırırsun?”

Ben şaşırılmış bir şekilde “Şey...” diye geveledim lafı. Kendimi toparlayıp “Ben cemaatle olunca namazda ‘huşu’ duyamıyorum. Bu yüzden bende evde tek başıma kılıyorum,” dedim.

Babam, beklediğimin aksine memnun bir ifadeyle “Helal olsun aslanım. Namazın özü ‘huşu’dur. Aferin sana. Ancak Cumaları cemaatle kılmaya özen göster,” dedi.

Bu sözlerle cesaretimi toplayıp babama sarıldım. Babam sırtımı sıvazlayıp yanımdan ayrıldı. Bense Çin’den gelen elçi heyeti ile tanışmak üzere heyetin geçeceği yolun kenarında beklemeye başladım.

Güneş tepeye varınca iki yüz metre ileride elçi heyeti görüldü. Ben onların gelişini seyrederken tütün içen bir Çinli elindeki kalıntıyı yere attı. Ancak rüzgâr kalıntıyı uçurup içinde siyah-gri bir toz bulunan sandığın içine düşürdü.

Hemen sonrasında gözlerimi yakan bir ışık, ışıktan sonra kulaklarımı sağır eden bir ses duydum. Başımı kaldırıp elçi heyetine baktığımda parçalanmış atları, elçilerin cansız bedenlerini ve çevredeki evlere sıçramış organları gördüm.

Bu görüntü midemi alt üst etse de yardım etmek umuduyla topallayarak cesetlerin arasına girdim. Ancak hepsi çoktan ahirete yolcu olmuşlardı.

Cesetlerin arasında dolanmaya devam ederken evin duvarına saplanmış bir ok gördüm. Normalde bir okun duvara saplanması imkânsızken bu ok saplanmıştı. Neftli okların bile böyle bir özelliği yoktu.

Daha yakından baktığımda üzerinde Çinlilerin barut dediği o siyah-gri tozun kalıntıları vardı. O zaman anladım ki bu barut denilen toz, mükemmel bir silah olma özelliğine sahip.

Daha fazla inceleme yapmama fırsat olmadan dört sokak aşağıda bulunan süvari devriye birlikleri ve halk patlama sesleri üzerine yanıma geldiler. Sonrasında ilk önce beni şifahaneye, sonra eve gönderdiler.

Bu hikâyenin birinci bölümünü nasıl değerlendiriyorsunuz? Değerlendirme için fikirlerinizi yorumlarda bildiriniz. Duruma göre ikinci bölüm gelecektir.